పొగమంచు

చుట్టూ చీకటి ... కటిక చీకటి ... ఆకాశం నిండా మబ్బులు కమ్ముకుని వున్నాయి. నల్లని దట్టమైన మబ్బులు.... ఇప్పుడో మరి కాస్సేపటిలోనో కుంభవృష్టి ప్రారంభం కాబోతున్నది.

వరుసగా మూడుమెట్లూ ఎక్కి వరండాలో గుమ్మం దగ్గర కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా నిలబడ్డాను. తర్వాత తాళం చెవుల గుత్తిలో తాళంచెవి ఏరుకుని తలుపు తీశాను. కొత్తయింటి వాసన...గోడలకు కొత్తగా సున్నంకొట్టిన వాసన...

లోపల చీకటి...ఇన్ని యేళ్ళనుంచీ నా మనసులో పేరుకొని ఘనీభవించిపోయిన ఒంటరితనంలాటి చీకటి... స్విచ్ వేస్తే లైటు వెలగలేదు. కరెంటు లేదేమో!

తడువుకుంటూ వెళ్ళి కుర్చీలో కూలబడ్డాను...అంత లోనే పక్క కిటికీ తలుపులమీద జల్లుపడుతున్న సవ్వడి... ఆ జల్లులో తడుస్తూ ఏదో పక్షి చప్పుడు చేస్తున్నది.

అకస్మాత్తుగా అంతకుముందే జరిగిన సంభాషణ గుర్తు వచ్చింది. మనసంతా ఏదో అలజడి... ఇప్పటి ఆకాశంలాగే మనసంతా వ్యాకులంగా ఉంది. దట్టంగా పేరులేని చెట్లూ చేమలూ లతలూ అడ్డదిడ్డంగా పెరిగిపోయి సూర్య కిరణం లెక్కకు ఒక్కటికూడా చొరరాని అరణ్యంలాటి మనసు... ఇన్నేళ్ళుగా ఈ మనసనే పదార్థాన్ని గడ్డకట్టించేసి, పనికిరాని రాయిలా చేసి యాంత్రికంగా గడిపిన జీవితం ...పగలల్లా ఉద్యోగం ... నిద్రలేనిరాత్రులు ... నిద్ర మాత్రలు...

వాన బాగా పెద్దదైనట్టుంది.... ఉన్నట్టుండి లైటు వెలిగింది. కుర్చీలోనుంచి లేచి కొన్ని క్షణాలు అటూ యిటూ పచార్లు చేశాను. తర్వాతవెళ్ళి అలమారు తీసి చూస్తే నిద్రమాత్రల సీసాఖాళీ... విసుగుతో ఖాళీసీసాను విసిరికొట్టాను. మళ్ళీ కుర్చీలో కూలబడి చొక్కా చేతులు మడత పెట్టుకున్నాను. బయట వర్షం నిలిచి జోరుగా ధారగా కురుస్తున్న సవ్వడి...

అంతలో ప్రభాకరరావు మాటలు గుర్తుకువచ్చాయి. మాట్లాడేటప్పుడు అతని ముఖకవళికలు గుర్తు వచ్చాయి. అతని కళ్ళలో ఉండి ఉండి నీళ్ళు నిలవడం గుర్తువచ్చింది. గంటక్రిందట జరిగిన వృత్తాంతం మబ్బులేని పిడుగులావుంది.

ప్రభాకరరావు క్లబ్బులో నన్ను కలుసుకుని 'ఒక్క

సారి మా యింటికిరండి విశ్వంగారూ!' అనడంతోనే, నాకెలాగూ ఈ కొత్తవూళ్ళో సాయంకాలం గడవటం సమస్యకాబట్టి, ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పకుండా అతనివెంట వెళ్ళాను. ప్రభాకరరావు యాభయ్యోయ్యపడిలో పడ్డాడు. దృఢంగా, బలంగా వుంటాడు. మర్యాదగా స్నేహంగా మాట్లాడుతాడు. ఇద్దరమూ ఎదురెదురుగా కుర్చీల్లో కూర్చుని చాలాసేపు ఏవేవో విషయాలు మాట్లాడు కున్నాము. అతడు మాట్లాడుతూవుంటే నేను అప్పుడప్పుడు మాటలు కలుపుతూ కూర్చున్నాను. అతని కుర్చీ వెనకనే గోడమీద ఒకచిన్న పాత కాలపు ఫోటో వ్రేలాడుతున్నది. అప్పుడు నేను లేచాను. లేచి అటూ యిటూ తిరుగుతున్న వాడినల్లా ఆ ఫోటోదగ్గరికి వెళ్ళాను. ఆ ఫోటోను దగ్గరి నుంచి చూశాను. చూడగానే నాకళ్ళు మెరిసి వుండాలి. ప్రభాకరరావు అప్పుడు వెనుదిరిగి చూసి 'ఓహో! ఆ ఫోటో చూస్తున్నారా?' అంటూ లేచివచ్చాడు. నేనేమీ మాట్లాడలేదు. అప్పుడతడు ఆ ఫోటో చేతిలోకి తీసుకుని చాలా గంభీరంగా మారిపోయి 'నేనొక మనిషికోసం వెదుకు తున్నానండీ ... చాలా ఏళ్ళనుంచీ వెదుకుతున్నాను' అన్నాడు. బయట మబ్బులు...నల్లని మబ్బులు గుమిగూడి వున్నాయి. నేను మళ్ళీ తిరిగిచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాను. 'ఎవరా మనిషి?' అని అడిగాను. అతడు నిట్టూర్చి ముందుకు నడుస్తూ 'ఏమో తెలీదు. అతనిపేరు తెలీదు. ఊరూ తెలీదు.

కాని వెదుకుతున్నాను' అన్నాడు. ఇప్పుడు బయట ఆకాశంలో మబ్బులు గుంపులు గుంపులుగాచేరి గర్జించడం వినిపిస్తున్నది. నేనిప్పుడూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అతడే మళ్ళీ కుర్చీలో కూర్చుంటూ—

'ఆ మనిషిని గురించి ఏమీ తెలీదు. అసలు పేరేమిటో కూడా తెలీదు. ఒక్క వివరం తప్ప...'అన్నాడు.

నేను ముందుకువంగి 'ఇంతకీ ... ఆ మనిషి కోసం ఎందుకు వెదుకుతున్నారు?' అని అడిగాను.

అతని కళ్ళలో చిత్రమైన కసి కనిపించింది. ఏదో గొణుక్కున్నాడు. తర్వాత తాపీగా సిగిరెట్టు వెలిగించుకుని 'ఆ మనిషి దొరికితే చంపెయ్యాలి...' అన్నాడు. బయట మబ్బులు గొప్ప యుద్ధానికి సన్నద్ధమైవున్న పెద్ద సైన్యంలా వున్నాయి. ఆ నలని మబ్బులవెనక గొప్ప కోలాహలం...

ప్రభాకరరావు మాటలువిని నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. అతడు మళ్ళీ కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంటూ 'అవును... దొరికితే వాణ్ణి చంపెయ్యాలి...' అన్నాడు. అంతలోనే అతని కళ్ళలో నీటి పొరకమ్మడం నేను గమనించాను. అది నా కళ్ళ బడకుండా మొహం త్రిప్పుకున్నాడు. 'ఆ మనిషిని గురించి ఒక్క వివరంమాత్రం తెలుసు... అతని మోచేతిపై భాగంలో జీడిగింజంత మచ్చ...పుట్టుమచ్చ... ఉంటుంది. ఏ చేతికో తెలీదు' ఈ మాటలంటున్నప్పుడే

అతని కళ్ళనిండా నీళ్ళునిలిచాయి. అంతలో మళ్ళీ నెమ్మదిగా 'ఇంత జీవితం గడిచిపోయింది. ఆ మనిషిని కలుసుకోకుం డానే గడిచిపోయింది. అయినా ఎలా చెప్పండి... యెలా కలుసుకుంటాను? రోజూ యింతమందితో వ్యవహరిస్తు న్నాను. ఇంత ప్రపంచంలో, ఇంతమంది మనుషులలో ఆ మనిషిని ఎలా గుర్తుపట్టగలను ? ఎంతమంది చేతులు పరీక్ష చేయను? ఎవరి చేతులని పరీక్ష చేయగలను? ఆ పుట్టు మచ్చ వున్నవాడెవరో ఎలా తెలుస్తుంది?' అంటూ గొంతు రుద్ధం కావడంవల్ల ఆగిపోయాడు.

నేను మాటా పలుకూ లేకుండా యెదురుగా కిటికీలో నుంచి కనిపిస్తున్న మబ్బులవంక చూస్తూ కూర్చుండి పోయాను. మళ్ళీ అతడు మొహం పక్కకు త్రిప్పుకుని కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా 'అది సాధ్యంకాదు. నేనా మనిషిని కలుసుకోవడం జరగనిపని. ఇప్పుడు మీరు నా ముందున్నారు. పెద్దవారు. పెద్ద ఉద్యోగస్తులు. ఆపుట్టు మచ్చకోసం మీ చేతులు చూడనా? ఇలా ఎంతమందిని, ఎంతకాలం, ఎక్కడని పరీక్ష చెయ్యను ? లాభంలేదు. అది జరగనిపని...' అంటూ నిట్టూర్చాడు.

నేనలాగే కూర్చున్నాను. కదలకుండా రాతిబొమ్మలా కూర్చున్నాను. అతడంతలో లేచి వెళ్ళి ఆ ఫొటో అందు కుని వచ్చి మళ్ళీ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఎందుకో ఒక్క

సారి నవ్వాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా ముందుకువంగి 'ఈ ఫొటోలో ఉన్న ముగ్గురిలో ఒకామె నా చెల్లెలు...ఇప్పుడు బతికున్నదో లేదో, బతికుంటే ఎక్కడున్నదో తెలీదు. నాకు తెలుసుకోవాలనికోరిక కూడా లేదు.(ఈమాటలంటూ వుండగాఅతనిగొంతు బొంగురుపోయింది. అంతలో మళ్ళీ తమాయించుకున్నాడు) మిగిలిన యిద్దరూ దాని స్నేహితురాళ్ళు. పెద్ద స్నేహమేమీ కాదనుకోండి. కొన్ని నెలల స్నేహం. అంతే...ఇదుగో, చివర ఉన్న అమ్మాయి ఒక జడ్జిగారి కూతురు...ఇప్పుడో పెద్ద పోలీసాఫీసరు భార్య... ఆయన పేరు ... ఏమిటబ్బా? ...ఆఁ! వివేకానంద .... ఆయన డీవైయస్పీ అనుకుంటాను. ఇప్పుడు గుంటూళ్ళో ఉంటున్నారు. వారికి ముత్యాల్లాంటి పిల్లలు .... ఈ చివరఉన్న అమ్మాయిపేరు నాకు తెల్సు.... సావిత్రి.... ఆమె పెళ్ళి చేసుకోలేదు. ఇప్పటికీ చేసుకోలేదు. గూడూరు హైస్కూల్లో టీచరు .... ఇక మూడోదిమా చెల్లెలు....' అంటూ గొంతు రుద్దుకుంటూ ఒక్క క్షణం ఆగాడు. తర్వాత సిగిరెట్టు కిటికీలోనుంచి విసిరిపారేసి చేతివ్రేళ్ళు విరుచుకుని, 'నాకు ఒక్కతే చెల్లెలు .... బంగారపుబొమ్మ —పందొమ్మిదేళ్ళు గారాబంగా పెరిగింది .... ముద్దుగా పెరిగింది .... తర్వాత .... తర్వాత' అంటూ ఆగి కణతలు నొక్కుకున్నాడు. అంతలో అకస్మాత్తుగా 'ఏమిటో— అనవసరమైన విషయాలు మాట్లాడేస్తున్నాను. మీరేమీ

అనుకోకండి . . . అన్నట్టు . . . మళ్ళీ ఒకసారి కాఫీ పుచ్చుకుంటారా ?' అని అడిగాడు.

నేను 'వొద్దొద్దు— కాఫీ వొద్దు — చెప్పండి మీ చెల్లెలికేమయింది?' అన్నాను. అతడు అదోక రకంగా నవ్వుతూ లేచి 'ఏమయిందని చెప్పను? చెబితే మీరు అసహ్యించుకుంటారు. అయినా చెబుతాను. మా చెల్లెలు వున్నట్టుండి ఒకనాడు తెల్లవారేసరికి ఇంట్లో కనిపించలేదు. ఒక చీటీ వ్రాసిపెట్టి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది అంటూ అతడు బీరువా దగ్గరికి నడిచి అందులో ఏదో అరలో ఏదో పుస్తకంలో ఉంచిన చిన్న కాగితం తెచ్చి నాకు అందించాడు.

చాలా పాతకాగితం—మడతలుపడిపోయి రెండు ముక్కలుగా ఊడిపోతున్నది — అందులో ఎక్కువగా చదువుకోని ఆడపిల్ల దస్తూరీ — బహుశా హడావిడిగా వొణుకుతున్న చేత్తో వ్రాసినవ్రాత — నేను లోలోపల చదువుకున్నాను. పైన 'అన్నయ్యా!' అని సంబోధనఉంది.

'నా కోసం వెతకవద్దు. నిర్భాగ్యురాలిని. మీ ముఖం చూడలేను. ఈ యింట్లో ఉండలేను. వెళ్ళిపోతున్నాను. ఎక్కడికో యింకా నిర్ణయించుకోలేదు. (ఇక్కడ ఏదో వ్రాసి కొట్టివేసివుంది) చచ్చిపోదలుచుకోలేదు. అన్నయ్యా! మీకెప్పుడైనా, ఎన్నేళ్ళకైనా, మోచేతి పైభాగాన జీడిగింజంత పుట్టుమచ్చ వున్నవ్యక్తి కనిపిస్తే

అతన్ని మీరు గుర్తిస్తే నేను చచ్చిపోయానని అబద్ధం చెప్పండి చాలు' ఈ మాటలమధ్యలో ఒక పేరు కొట్టేసి వుంది—

ఇవే మాటలు— ఆ వుత్తరంమీద కన్నీటిబొట్లు ఆరిన గుర్తులు—ప్రభాకరరావు మళ్ళీ ఆ చీటీ అందుకుని భద్రంగా అదే పుస్తకంలో దాచి, అదే అరలో పెట్టి బీరువా తలుపు మూశాడు. తర్వాత నాముందు కూర్చుని నుదురు రుద్దుకున్నాడు. అంతలో వాచీ చూసుకున్నాడు.

బయట వర్షం మొదలుకాలేదుగానీ అందుకు అంతా సిద్ధంగావుంది. ఒక్కగాలి విసురు మళ్ళితే చాలు, ఇక కుండ పోతగా వర్షం మొదలయ్యేట్టున్నది.

నేను లేచాను. ప్రభాకరరావు తానుకూడా లేచి 'సరేనండి పొద్దుపోయింది. వర్షంకూడా వొచ్చేట్టుంది' అన్నాడు. తర్వాత నన్ను గుమ్మంవరకూ సాగనంపాడు. నేను చీకట్లో నెమ్మదిగా నడిచి యింటికి చేరుకున్నాను.

ఇప్పుడు—పక్కమీద నిద్రపట్టక దొర్లుతున్నాను. బయట వర్షం—కిటికీ రెక్కలమీద చప్పుడవుతున్నది. కిటికీలో ఆపక్షి ఏదో యింకా కువకువ లాడుతున్నట్టే వున్నది. నేను లేచి కిటికీ తలుపులు తెరిచి చూశాను. జల్లు 'రివ్వు'న కొట్టింది. అక్కడ ఏపక్షీ లేదు. అంతా నాభ్రమ.

మళ్ళీ పడుకున్నాను. నిద్రమాత్రలు నిండుకోవడం

చాలా బాధ అనిపించింది. మనసంతా అల్లకల్లోలంగా ఉన్న సముద్రంలాగున్నది. బయట ఆకాశంలో ఉరుములు, మెరుపులు....బలవంతంగా కళ్ళు మూసుకున్నాను. మగతగా వుంది. మత్తుగావుంది. ఆ మత్తులో ఏవో తెరలు కదిలాయి. ...ఏవో దృశ్యాలు...

(చుట్టూ మంచు...దట్టంగా పొగమంచు ...

'ప్రియా!'

'ష్! ఏమిటా పిలవడం?'

'నీ పేరు ప్రియంవద కదామరి? ఇంకెలా పిలవాలి?'

'ఎవరైనా చూస్తారేమో!'

'మనం ఎవ్వరికీ కనిపించం... చూడు మనచుట్టూ మంచు ఎలా దట్టంగా పట్టిందో...సిల్కు తెరలు కట్టినట్టు...' గలగలమని నవ్వు...)

ఉలిక్కిపడిలేచాను. దాహమవుతున్నది. నెమ్మదిగా లేచి కూజావంచుకుని గ్లాసెడు నీళ్ళు గటగట తాగేశాను. మళ్ళీ కిటికీపక్కన పక్షి కూస్తున్న సవ్వడి ... ఇంకా భ్రమ...

గడియారంచూస్తే అర్ధరాత్రి దాటింది. నాకు నిద్ర రావడంలేదు. రాదు. సిగిరెట్ వెలిగించి కూర్చున్నాను.

బయట వర్షంరొద...మళ్ళీ కొత్తయింటివాసన...గోడలకు కొత్తగా కొట్టిన సున్నం వాసన ... అలాగే వెనక్కువాలి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

*　*　*

కారులో పోతున్నాను. రోడ్డంతా గతుకులు — ఒక రెండు ఫర్లాంగుల మేర రోడ్డుకటూ యిటూ సనాతన యోగులవలె నిలుచున్న చెట్లు... ఎండలేదు. తేమ గాలి 'రివ్వు'న వీస్తున్నది.

కారు మరో అరగంట నడిచినతర్వాత వర్షం మొదలైంది. పెద్దవర్షం...ఇదేదో గాలివాన...ఎక్కడో వాయుగుండం పడివుండాలి ... లేకపోతే ఎడతెరిపి లేకుండా ఈ వర్షం ఏమిటి ?

వైపర్లు 'టిక్ టిక్'మని చప్పుడు చేస్తున్నాయి. పక్కన అద్దాలమీద నీటిచుక్కలు పడి వరుసగా క్రిందికి జారుతున్నాయి. వాటిలో రకరకాల దృశ్యాలు...

('ప్రియా !'

'మళ్ళీ అదే పిలుపు — వొద్దన్నానా ?'

'ఇంకెలా పిలవను ?'

'ఏమో, నాకు తెలీదుబాబూ ! అదుగో, ఆ పిచ్చి పను లేవొద్దన్నాను ... అంతలోనే కోపమా ? ఇదుగో యిటుచూడండి ... చక్కగా మాట్లాడరూ ?'

'కొండమీద చూడు మబ్బులెలా వ్రేలాడు తున్నాయో !'

'మబ్బులు వ్రేలాడటం ఏమిటీ ?' గలగలమని నవ్వు...)

ఎదురుగాపీడెవడో లారీవాడు లైట్లతో వస్తున్నాడు. రోడ్డంతా జారుతున్నది. బురదబురదగా వుంది. రోడ్డుకటూ యిటూ, నేల అంతా ఆకుపచ్చరంగు తివాచీ పరిచినట్లున్నది. కన్నులకింపుగావుంది. తడితడిగావుంది. మబ్బులు గుత్తులు గుత్తులుగా ఆకాశంలో వ్రేలాడుతున్నాయి. వర్షంలో తడిసిన ఈ పిట్ట ఏదో నెమ్మదిగా రెక్కలూపు కుంటు ఎగిరిపోతున్నది.

వైపర్లు వేగంగా పనిచేస్తున్నాయి. కారు అద్దాల మీద నీటిబిందువులు — అవి యింకా అల్లిబిల్లిగా క్రిందికి జారుతున్నాయి. రోడ్డుపక్కన నిండుగా ఎర్రనిపూలుపూసిన ఈ చెట్టు పేరేమిటి ? ఏమో, మనకు తెలియదు. ఎవరూ, ఎన్నడూ చెప్పలేదు — మళ్ళీ అద్దంమీద దృశ్యాలు...

('చినుకులు...పద పద...పరుగెత్తి మెల్లెక్కు...'

'ఇప్పుడీ వర్షం ఏమిటి ?'

'అకాలంలో వర్షం—పెద్దదే...ఇప్పుడల్లా తగ్గేట్టు లేదు...ఇదుగో, ఈ రుమాలుపెట్టి మొహం తుడుచుకో...

'ఈ రుమాలుమీద 'వి' అని వుందే'

'అది వాది కాదులే ... విశ్వం అని ఒక స్నేహితుడిచ్చాడు'

'నేను 'బి' అనే అక్షరంతో చక్కగా కుట్టి ఒక ఒక రుమాలు మీకు యిస్తాను!'

'ఎప్పుడు ?'

'రేపు... లేకపోలే ఎల్లుండి—'బి' అనికాదు. మీ పూర్తి పేరు కుట్టియిస్తాను—ఎర్రదారంతో—అన్నట్టుఎరుపు మీకిష్టమేనా ? అలా వొద్దులెండి – మిమ్మల్ని అందరూ 'బిందు' అని పిలుస్తారన్నారుగా ? బిందు అని కుట్టియిస్తాను ఏం ?'

'మహా ప్రసాదం – నీ బంగారుచేతులతో యిస్తే–

'ఇష్ –అలా మాట్లాడకండి నాకేమిటోగా వుంటుంది'

'ఎలా వుంటుంది చెప్పు...'

'అబ్బ ఉండండి...')

ఈ కారువాడెవడో నీళ్ళను చిందగొడుతూ వేగంగా దూసుకుపోతున్నాడు. ఎందుకంత వేగం? ఎక్కడేం కొంపలు కాలిపోతున్నాయో !

ఈ మబ్బులిక్కడ తెల్లతెల్లగా రెల్లుపూలతో

పందిరి వేసినట్టున్నాయి. ఈ వర్షం యిప్పట్లో పూర్తిగా తగ్గేటు లేదు.

*　　　*　　　*

కొంచెం కష్టంమీద యిల్లు కనుక్కున్నాను. కారు వీధిలో ఆపి దిగి గేటు దాటుతూవుండగా నల్లని పులిలాంటి కుక్క భయంకరంగా అరుచుకుంటూ మీదికి దూకింది. వర్షపుజోరు తగ్గింది... సన్నని తుంపరలుమాత్రం పడుతు న్నాయి.

అంతలోనే 'ఏయ్! టామీ!' అన్న మందలింపు విని కుక్క అరవడం ఆపి అనుమానంగా నా వంక చూస్తూ అక్కడే కూర్చుండిపోయింది. నేను వరండాలోకి చూశాను. ఆమె అక్కడే నిలబడి వుంది. మనిషి నిండుగా హుందాగా వుంది.

నేను మెల్లెక్కి వరండాలోకి వెళ్ళి ఏమి మాట్లా డాలో తెలియక తటపటాయిస్తూ ఒక్కక్షణం నిలబడ్డాను.

ఆమె అంతలో 'ఎవరికోసమండీ? అలా కూర్చోండి' అన్నది.

నేనామె వంకచూసి నెమ్మదిగా, 'మీరేనా వివేకా నందగారి...' అంటూ ఆగిపోయాను.

'అవునండీ. మీకు వారితో ఏమన్నా పనివుందా ?'

'వారితో కాదులెండి ... మీతోనే పనివుంది.' అంటూ కూర్చుని నుదురు తుడుచుకున్నాను.

ఆమె కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూస్తూ 'ఏమిటది?' అని అడిగింది.

నేను నెమ్మదిగా 'నాకు ఒక మనిషి అచూకీ కావలసివచ్చి తిరుగుతున్నాను...'

'అయితే అది మావారిపనే...' అన్నాదామె నవ్వుతూ.

'కాదండీ నన్ను చెప్పనివ్వండి... ఇది చాలా ఏళ్ళ క్రిందటి సంగతి...మీకూ గుర్తుండి వుంటుంది మీకు ప్రియంవద అనే స్నేహితురాలుండేది. ఆమె, మీరు, మీరొక స్నేహితురాలు కలిసి ఫోటోకూడా తీయించుకున్నారు—'

ఆమె భ్రుకుటి ముడిపడింది. కొద్ది క్షణాలు ఆలోచనలో పడింది. తర్వాత తను కూడా కూర్చుని చూపుడు వ్రేలు బుగ్గమీద అనించుకున్నది. ఉన్నట్టుండి ... 'అవును ... గుర్తున్నది ... ప్రియంవద చక్కని అమ్మాయి ... ఆమెకో అన్నగారుండేవారు. నేనెప్పుడూ ఆయన్ను చూళ్ళేదనుకోండి—మీరేనా ఏమిటి? అవును ఆ ఫోటోకూడా మా యింట్లో మొన్న మొన్నటి దాకా వుండాలి. చాలా పాత ఫోటో— ట్రాన్సుఫర్లో,

ఇళ్ళు మారడాలూ, ఈ గొడవల్లో ఎక్కడ పోయిందో ఏమో! ఇప్పుడు కనిపించడం లేదు' అన్నది.

నేను నిట్టూర్చాను. 'మీరేనా ఆమె అన్నగారు?' అన్న ఆమె ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా నెమ్మదిగా 'ఆమెను గురించే వెదుకుతున్నాను. ఆమె ఎక్కడ వుందో మీకు తెలిస్తే దయచేసి చెప్పండి—మీకు ఆ జన్మాంతమూ ...' అన్నాను.

'మీరు పెద్దవారు...అలా అనకూడదు. ఉన్న విషయం చెబుతున్నాను. ఆమెను అదే నేను చివరిసారిగా చూడటం. తర్వాత ఆమె ఎలావుందో ఎక్కడ వుందో నాకసలు తెలీదు. కొన్నేళ్ళపాటు మా స్నేహం మాటి మాటికీ గుర్తువొస్తూ వుండేది. ఇప్పుడదికూడా లేదు. అయినా, ఆమెకేమయింది? ఎందుకు మీరిలా...'

నేను డీలా పడిపోయాను. కుర్చీలో వెనక్కువాలి అలసటగా ఒక్కక్షణం కళ్ళు మూసుకున్నాను.

ఆ తర్వాత లేచి 'వెళ్ళొస్తానండీ' అంటూ మెట్లు దిగుతున్నాను. ఆమె వెనకనుంచి 'కొంచెం కాఫీ తీసుకు పోదురుగాని, ఉండండి...'.అంటున్నది. నేను వెను దిరిగి చూసి 'ఒద్దండీ... తొందరగాపోవాలి ... చాలా దూరం పోవాలి' అన్నాను. ఆమె ఆమాట విని అదోకరకంగా చూసింది.

మరో అయిదు నిముషాలలో ఊరుదాటి రోడ్డు మీదికి వచ్చేసరికి చల్లనిగాలి 'రివ్వు'న వీస్తున్నది. ఆకాశం యింకా నీళ్ళ సంచీలాగే వుంది. అడవి పావురం మెడరంగు లోవున్న మబ్బులు గుమికూడి వున్నాయి. అవి ఉండి ఉండి గర్జిస్తూ, ఉరుముతూ వున్నాయి.

రోడ్డు పక్కన ఒకచోట ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి... వారివెంట ఒక ట్రంకుపెట్టె ... దానిమీద యిద్దరూ సర్దుకుని కూర్చుని వున్నారు. నేను దూరంనుంచే కారువేగం తగ్గించాను. ఆ అబ్బాయి ఆశగా ఆదుర్దాగా లేచి నిలబడి చెయ్యి చూపాడు. కారు ఆపాను.

అతడు 'బస్సులు లేవండి ... ప్లీజ్ ... పదిమైళ్ళు వెళ్ళాలి. . .పదిగంటలకల్లా వెళ్ళకపోతే మా ఆఫీసరు మండి పడతాడు. . .' అన్నాడు ఆత్రుతగా. . .

ఆ అమ్మాయికూడా లేచి నిలబడింది. నేను ఆ యిద్దరి వంకా మార్చి మార్చి చూశాను. తర్వాత వెనక తలుపు తీసి 'రండి' అన్నాను. ఇద్దరూ గబగబవచ్చి ఆ ట్రంకు పెట్టె లోపల పెట్టుకుని కూర్చున్నారు. కారు ముందుకు సాగింది.

నేను ఎదురుగా అద్దంలోకిచూస్తూ కారు నడుపు తున్నాను. ఆ అమ్మాయి ముచ్చటగా వుంది. అమాయ కంగా వుంది. అందంగా వుంది. ఆ అబ్బాయి ముచ్చటగా

వున్నాడు. అమాయకంగా వున్నాడు. 'ప్రపంచంలో అంతా మంచితప్ప మరేమీలేదు—' అని నమ్ముతున్నవాడిలా వున్నాడు. పదిగంటలు దాటినతర్వాత ఆఫీసుకుపోతే అతని ఆఫీసరు మండిపడతాడట. టు హెల్ విత్ దట్ ఆఫీసర్ !

అంతలో మళ్ళీ సన్నగా జల్లు మొదలైంది. అద్దం మీద నీటి బిందువులు జారుతున్నాయి. అందులో మళ్ళీ నీడలు...

('ఏమండీ ! మీరు మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తారు?'

'వారంలో... కాకపోతే పదిరోజుల్లో...'

'అమ్మో! అన్నిరోజులే...'

'తప్పకుండా వస్తానుగా...నామాట నమ్ము...'

'మిమ్మల్నే నమ్మాను... అయినా యిప్పుడెందుకో భయంగా వుంది...'

'ఎందుకూ భయం ?'

తర్వాత నిశ్శబ్దం ... జలారర్ణములై తళతళలాడే పెద్ద పెద్ద కళ్ళు ....)

ఇక్కడ రోడ్డు కడ్డంగా పెద్ద చెట్టు పడిపోయి వుంది. ఎదురుగా వస్తున్న ఒక కారు డ్రయివరు చాలా జాగ్రత్తగా, నెమ్మదిగా నడుపుకుంటూ వచ్చాడు. నేను అంతసేపూ కారు

ఆపి కూర్చున్నాను. వెనుదిరిగి ఆ అబ్బాయివంక చూశాను. అతని కళ్ళల్లో. . .భయం. . .అతని గుండెల్లో ఆ కర్కోటకుడైన ఆఫీసరు .... 'భయం లేదు నాయనా! నిన్ను టైముకు మీవూరు చేరుస్తాను. ఈలోపల వర్షం రానీ, పిడుగులు పడనీ,చెట్లు సమూలంగా కూలిపోనీ.... నేను లెక్క చెయ్యను. నువ్వు హాయిగా, తీరికగా నీ ఆఫీసుకు వెళ్ళవచ్చును' అనుకున్నాను. జాగ్రత్తగా, కూలిపోయిన చెట్లు తప్పించి కారు పోనిచ్చాను. అవతలివైపుకు వెళ్ళగానే ఆ అబ్బాయి ముఖంలో,అమ్మాయి ముఖంలో సంతోష రేఖలు చూశాను. కారు రివ్వున ముందుకు సాగింది. మళ్ళీ నా ఎదురుగా అద్దంలో దృశ్యం....

('ఏమండీ! మీ దండమీద ఈ పుట్టుమచ్చ ఎంత బావుందో!'

'పుట్టుమచ్చ బాగుండటం ఏమిటి?'

'మీకేం తెలుసు? అది గొప్ప అదృష్టం....')

అంతలోనే పై పంచెతో నుదురు తుడుచుకుని వేగం హెచ్చించాను. మరో అయిదారు నిముషాలలోనే ఆ అబ్బాయి 'వొచ్చేశాం సర్! ఆపండి....' అన్నాడు. కారు పక్కకు తీసి ఆపాను. వాళ్ళిద్దరూ దిగారు. అతడు ట్రంకు పెట్టె చేత్తో పట్టుకుని 'చాలా థ్యాంక్స్ సర్ ....గొప్ప మేలు చేశారు'.... అన్నాడు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. బహుశా పేలవంగా నవ్వి వుంటాను. తల ఊపివుంటాను.

*　　　*　　　*

ఇంకా ... ఇంతదూరం వచ్చినా, ఇన్ని గంటలు ప్రయాణం చేసినా, వర్షం.... వర్షం... ఈ మబ్బులు నా నెత్తిమీదే, నాతోపాటే ప్రయాణం చేస్తున్నట్టున్నాయి.

ఊరంతా అసహ్యంగా వుంది. ఊళ్ళో రోడ్లన్నీ బురదగా అసహ్యంగా వున్నాయి. రోడ్లమీద మట్టి అంతా వర్షానికి కొట్టుకుపోయి మొనదేలిన రాళ్ళు పైకి తేలి వున్నాయి. సాయంకాలం నాలుగున్నరే అయినా చీకటి పడుతున్నట్టుగా వుంది. వారినీ వీరినీ అడుగుతూ హైస్కూలు చేరుకున్నాను.

ఎర్రని కొండరాళ్ళతో కట్టిన ప్రహరీ .... లోపల విశాలమైన ఆవరణ.... ఆవరణలో నిద్రగన్నేరు చెట్లు....

కారులోనుంచి దిగగానే ముందుకు తూలాను. ఇన్నేళ్ళుగా ఉపయోగించిన మందులూ, నిద్ర మాత్రలూ, ఇప్పుడు పనిచేస్తున్నట్టున్నాయి. ముసలివాడినై పోతున్నట్టున్నాను. ఇక ఇలాటి సందర్భాలలో ఉపయోగించుకునేందుకు ఒక దిట్టమైన చేతికర్ర కొనుక్కోడం మంచిది....

లోపల చెట్ల క్రింద పిల్లలు... రంగు రంగుల పూల

వలె అమాయకంగా, స్వచ్ఛంగావున్న పిల్లలు.... నేను వరండాలో నెమ్మదిగా నడిచివెళ్ళి హెడ్మాస్టరు రూముముందు కూర్చునివున్న బంట్రోతును వివరం అడిగాను. వాడు ఒక్క క్షణం ఆగి 'సావిత్రమ్మగారా? అదుగో, ఎదురుగా పాక వుందే....అందులో వుంటారు' అన్నాడు.

నా గుండెలు ఒక్క క్షణం దడదడలాడాయి. నుదుట చెమట పడుతూ వుంటే తుడుచుకుని నిద్ర గన్నేరుచెట్టు క్రింద కొద్ది క్షణాలు నిలబడ్డాను. గాలి విసిరినప్పుడల్లా ఆకులమీద నిలిచివున్న నీటి బిందువులు 'టప టప' మని పైనుంచి పడుతున్నాయి. తలఎత్తి పైకి చూశాను. మెత్తని పూలు కొన్ని ఉన్నాయి.

('అబ్బ! భలేవారండీ మీరు! ఆ కొమ్మ పూపారా? మళ్ళీ వాన మొదలైందనుకున్నాను.'

'వాన వస్తే ఏం? హాయిగా ఇక్కడే కూర్చుండి పోవచ్చు....'

'మీకేం? ఎన్నయినా చెబుతారు. ఇంటికి పెందరాళే వెళ్ళకపోతే మా అన్నయ్య....'

'మీ అన్నయ్య పేరేమిటి? మంచివాడు కాదా?'

'ప్రభాకరరావు .... నాకు మా అన్నయ్యను చూస్తే భయమూ, భక్తీ రెండునూ....ఎంతెంత పెద్ద పుస్తకాలు చదువుతాడనీ....'

'ఇదుగో, ఈ పువ్వు చూడు. ఎంత మృదువుగా వుందో....'

గలగలమని నవ్వు....

'సరే సంబడం .... నిద్రగన్నేరు పువ్వు మృదువుగా ఉండక కంకరరాయిలా వుంటుందా మరి?')

"ఏమండీ! సావిత్రమ్మగారెవరు?'

అక్కడ కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్న నలుగురూ నా ప్రశ్న విని నావంక తిరిగి చూశారు. ఒకామె లేచింది. ఆమెకు నలభై అయిదేళ్ళుండవచ్చు .... నల్లనిచీరె కట్టుకుని తెల్లని జాకెట్టు వేసుకుని వుంది. చాలా మంచిగా, నమ్రతగా వుంది. తలలో పూలు వున్నాయో లేదో నేను గమనించ లేదు.

ఆమె 'నేనేనండి.... ఏంకావాలిమీకు? ఎవరు మీరు?' అని అడిగింది.

నేను సందేహిస్తూ 'మీతో ఒక్క నిముషం మాట్లాడాలి....' అన్నాను.

ఆమె కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని ఒక్కక్షణం నా వంక చూసింది. తర్వాత ఏమనుకున్నదో ఏమో, మిగిలినవారితో 'ఇప్పుడే వస్తాను .... ఉండండర్రా....' అని చెప్పి ఇవతలికి వచ్చింది.

ఇద్దరం పది అడుగులు వేసి మరొక రూముకు వచ్చాము. అక్కడెవరూ లేరు. ఆమె 'కూర్చోండి... చెప్పండి....' అన్నది.

నేను నుదురు రుద్దుకుంటూ కూర్చున్నాను. రెండు సార్లు గొంతు సర్దుకుంటే గాని మాట వెలికి రాలేదు. 'నేను .... నేను చాలా దూరంనుంచి వస్తున్నాను. చాలా ఆశతో వస్తున్నాను. మీవల్ల ఒక వ్యక్తి వివరం తెలుస్తుందన్న ఆశతో .... మీకు తెలిస్తే తప్పక చెబుతానని మాట యివ్వండి....' అన్నాను.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసి 'మీరెవరో నాకు తెలీదు. వయసుకు పెద్దవారు కాబట్టి ఏదో ఆదుర్దాగా కనిపిస్తున్నారు కాబట్టి, అలాగే.... నాకు తెలిసిన వివరమైతే తప్పక చెబుతాను' అన్నది.

నేను నెమ్మదిగా 'చాలా యేళ్ళ క్రిందటి సంగతి... మీకు ప్రియంవద అనే స్నేహితురాలుండేది. మీరు కొన్ని నెలలు మాత్రం స్నేహంగా వున్నారు. మీరు ముగ్గురు... ఒకామె యిప్పుడు గుంటూర్లో వుంటున్నారు.... ఆమె పేరు నాకు తెలీదు. పోలీసాఫీసరు భార్య....' అంటున్నాను.

ఆమె అకస్మాత్తుగా 'అవును.... లక్ష్మి....' అన్నది. తర్వాత ఆమె చూపులు నా మీదనే నిలిచాయి. ఉన్న

ట్టుండి 'ప్రియంవద .... గుర్తులేకేం....నిక్షేపంగా గుర్తున్నది ...అదినరే. అసలు విషయం చెప్పండి'.... అన్నది మళ్ళీ...

నాకు విపరీతమైన దాహం వేస్తున్నది....నాలికతో పెదవులు తడుపుకుని 'అవును. ప్రియంవద ... ఆమెను గురించిన వివరం కావాలి .... గంపెడాశతో వచ్చాను. దాచక చెప్పండి....' అన్నాను.

'వివరం అంటే?' అని ఆమె రెట్టించింది.

నా గుండెలు దడదడ కొట్టుకుంటున్నాయి. మెల్లిగా 'అంటే.... ఆమె ఎక్కడ ఉందో, ఎలా వుందో చెప్పండి... దయచేసి' అన్నాను. నా గొంతు రుద్ధమైపోయింది.

ఆమె చిత్రంగా చూసింది. అంతలోనే 'మీరెవరు' అని అడిగింది. ఆమె చూపులు వాడిగా ఉన్నాయి.

నేను తల దించుకున్నాను. 'నా పేరు విశ్వేశ్వర రావు ...' అంటున్నాను.

ఆమె అకస్మాత్తుగా 'మీరెవరైతే నాకెందుకు? ఆమెను గురించి ఆరాటపడదగిన వాళ్ళిద్దరే ఉన్నారు. మొదటివారు ఆమె అన్నగారు. ఆయనపేరు నాకు తెలీదు. నేనాయన నెప్పుడూ చూడనూలేదు. రెండోవ్యక్తి ఒక మోసగాడు .... పచ్చి మోసగాడు .... అతని అసలు పేరు ప్రియంవదకు కూడా తెలీదనుకుంటాను. ఆ యిద్దరిలో

మీరెవరైనా నాకు పట్టింపు లేదు.' అంటూ ఒక్క క్షణం ఆగి 'మీరామెను చూడాలని నిజంగా అనుకుంటున్నారా?' అని అడిగింది.

'నిజంగా చూడాలి. అది చాలా ముఖ్యం.'

'అలా అయితే మీరు ధైర్యం కూడగట్టుకోవాలి ...ఆమె...'

నేను తడబడుతూ లేచాను. 'కూర్చోండి' అన్నదామె. మళ్ళీ కూలబడ్డాను.

'ఒకవేళ చచ్చిపోయిందని చెబుతానేమోనని మీరు భయపడ్డట్టున్నారు. లేదు లెండి ... బ్రతికే వుంది. కాని మీలో ఆమెను చూడగల ధైర్యం ఉందా! ఆమె కొకవేళ ఏ కుష్టు వ్యాధిలాటి భయంకర రోగమో అనుకోండి... మీరు వెళ్ళి చూడగలరా?'

నా ప్రాణాలు విలవిల కొట్టుకున్నాయి. 'అమ్మా! నాకంటె చిన్నదానివి...అయినా, నీకు దణ్ణం పెడతాను. నన్ను పరీక్షించకు. కాని...కాని...ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ నేనామెను చూడాలి ... చూసితీరాలి...' అన్నాను. నా గొంతు వొణికింది.

ఆమె నవ్వింది. 'సరే .... అలాగే చూద్దురుగాని... కాని కొంచెం ఆగండి. ఇప్పుడే వెడితే మీరామెను చూడ

లేరు. రాత్రి తొమ్మిదిగంటల లోపుగా వెళ్ళకండి.... ఎలా వెళ్ళాలో చెబుతాను వినండి' అన్నది.

ఆమె చెప్పినదంతా అతి జాగ్రత్తగా విన్నాను. మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగి చెప్పించుకున్నాను. తర్వాత లేచాను. నా కళ్ళ వెంట ఎందుకో నీటిపొరలు కమ్ముతున్నాయి. గుండె గొంతుకలో కొట్లాడుతున్నది. విపరీతమైన దాహం.... ఆకలి ఎప్పుడో చచ్చిపోయింది.

ఆమె నేను వెడుతూ వుండగా చిత్రంగా నవ్వింది. తర్వాత 'గుర్తుందిగా? తొమ్మిది గంటలకుగాని ఆ గుమ్మం ఎక్కవద్దు...' అన్నది.

నేను తలవూపి త్వరత్వరగా వచ్చేశాను. స్కూలు గేటు ఎదురుగా ఆగి వెనుదిరిగి చూశాను. ఆమె యింకా అక్కడే నిలబడి నావంక నే చూస్తూ వుండటం గమనించాను. తర్వాత వడివడిగా వెళ్ళి పక్కకొట్లో సోడా తీసుకుని తాగాను.

అంతలో బెల్లు మ్రోగింది. బిలబిలలాడుతూ పిల్లలందరూ బయటికి వచ్చేస్తున్నారు. కొద్ది నిమిషాలలో నే అందరూ వెళ్ళిపోయారు. తర్వాత అంతటా నిశ్శబ్దం. . .

నేను కారు ఖాళీ స్థలంలో ఆపి కూర్చున్నాను. పొద్దు గూకుతున్నది. నిద్రగన్నేరు చెట్టుమీద పక్షులు అసంఖ్యా

కంగా చేరి రొద చేస్తున్నాయి. అంతలో మళ్ళీ సన్నగా జల్లు మొదలైంది.

కాలం. . .చుట్టలు చుట్టుకుని పడుకున్న పెద్ద కొండ చిలువవలె నెమ్మదిగా కదులుతున్నది. నా జీవితమంతా కాలం నెమ్మదిగా, నీరసంగా, నిరానందంగానే గడిచింది. గడియారం ముళ్ళు ఎంతకూ కదలడంలేదు. సిగరెట్లు మసి అవుతున్నాయి.

ఇప్పుడు నిజంగా చీకటిపడింది. జల్లులో తడుస్తూ కొందరు మనుషులు త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోతున్నారు. కీచురాళ్ళ చప్పుడు నిర్విరామంగా వినిపిస్తున్నది. ఈ కీచురాళ్ళనేవి ఎలా ఉంటాయి? ఎక్కడ ఉంటాయి? ఏమో, నాకింత వరకూ తెలీదు.

* * *

తొమ్మిది గంటలు—శరీరంలో విచిత్రమైన ఉత్సాహం బయలుదేరింది. నరాల్లో రక్తం జివ్వున పరుగులు తీసింది. కారు దిగి అద్దాలు పైకెత్తి తలుపులన్నీ వేసేశాను. తాళం చెవులగుత్తి లాల్చీ జేబులో వేసుకుని ముందుకు నడిచాను.

అన్నీ మురికి వీధులు....లైట్లు అక్కడక్కడ మందంగా వెలుగుతున్నాయి. అదుగో. . .అదే ఆమె చెప్పిన మేడ.... మేడ ఎదురుగా వీధి. ఆ వీధిలో బాగా ముందుకు పోవాలి

... ఇదే నాలుగు చిన్నరోడ్లు కలిసేచోటు ... ఇదే ఆమె చెప్పిన వీధి అరుగు గుర్తు...

కొద్దిగజాల దూరంలో కొన్నిక్షణాలు నిలబడ్డాను. గుండెల నిండుగా గాలి పీల్చుకున్నాను. ఆ యింటిముందు అరుగుమీద నలుగురో అయిదుగురో, మనుషులు కూర్చుని వున్నారు. ఒక గళ్ళ లుంగీవాడు పెద్ద వస్తాదులావున్నాడు ...అక్కడ గోడకానుకుని నిలబడివున్నాడు.

నేను నెమ్మదిగా నడిచివెళ్ళి అక్కడ నిలబడ్డాను. ఆ మనుషులందరూ నావంక చూశారు. నేనేదో అడగబోయేలోగా ఆ గళ్ళలుంగీవాడు ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసి 'రండీ స్వామీ' అని తర్వాత పెద్దగా 'అరేచిన్నయ్యా!' అయ్యగార్ని లోపలికి తీసుకుపో... అన్నాడు.

ఆ చిన్నయ్య అనబడేవాడు అక్కడే వున్నాడు. కుర్రవాడు... 'ఇటురండి సార్!' అంటూ నన్ను మెల్లిగా ఉంచి లోపలికి తీసుకువెళ్ళాడు. నేనేమీ ఆలోచించకుండా లోపలికి నడిచాను. సన్నటి దారి...లోపలి కొన్ని గదులలో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఆ చిన్నయ్య నన్ను ఒక గదిలో కూర్చోబెట్టి నేను నోరెత్తేలోపుగా ఏమీ వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయాడు. నేను అటూ యిటూ చూస్తూ కుర్చీలో కూర్చుండి పోయాను. గది గోడలకు లేత ఆకుపచ్చ రంగు. గుమ్మాలకు అదే రంగు తెరలు...పక్కన ఒక అలమారు...ఒక మంచం...

ఎన్నో క్షణాలు గడవలేదు. ఆ గదిలోకి ముగ్గురు అమ్మాయిలు వచ్చారు. ఒకరిప్రక్కనే ఒకరు నిలబడ్డారు. ఎవరికీ పాతికయేళ్ళకు మించి వయసుండదు. పలుచని చీరెలు కట్టుకుని వున్నారు. లోపల బాడీలు కనిపించేలా జాకెట్లు వేసుకుని వున్నారు. తాంబూలంతో వారి నోళ్ళు ఎర్రగా పండి వున్నాయి. అందరికీ తలలో పూలున్నాయి.

నే నప్పుడు ఏదో స్ఫురించి అదిరిపడ్డాను. వారు ఒకరి వంక ఒకరు చూసుకున్నారు ఏమనుకున్నారో ఏమో, వెళ్ళి పోయారు.

అంతలో పక్కగుమ్మం తెర తొలిగించుకుని ఒకామె వచ్చింది. నేను ఉలికిపడి ఆమెవంక చూశాను. ఆమె జుట్టు రేగి వుంది. చాలా సాదా చీరె కట్టుకుని వుంది. చీరెకొంగు మెలితిప్పి మెడచుట్టూ చుట్టుకునివుంది.

నాలో చలనంలేదు. శిలా ప్రతిమలా కూర్చుండి పోయాను. గుండెమాత్రం దడదడ కొట్టుకుంటున్నది. గుండెలో ఏమూలనో కొద్దిగా నొప్పి...

ఆమె అక్కడే నిలబడి మాట్లాడింది.'ఏం బాబుగారూ! పెద్దవారు. ఏదో సరదాకొద్దీ వొచ్చివుంటారు. ఈ ముగ్గు రిలో ఎవరూ నచ్చలేదా?'

నానోట మాటరాలేదు. మాటి మాటికీ నుదుట పడుతున్న చెమటను తుడుచుకుంటూ అలాగే కూర్చుండి పోయాను. నా గుండెమాత్రం 'అమ్మో? ప్రియంవదా! నీ

బంగారు రంగు ఏమైపోయింది? నీ అందాల చిరునవ్వు ఏమైపోయింది? రక్తాన్ని పరుగులెత్తించే నీ శరీర లావణ్యం ఎక్కడికి పోయింది? అసలు నువ్విక్కడ, ఇలా, ఎందుకున్నావు?' అని కొట్టుకుంటూనే వుంది.

ఆమె ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసి 'పోనీ, ఇంకో అమ్మాయి వుంది. చూస్తారా? నా కూతురే... కాకపోతే కొంచెం డబ్బు...' అంటూ ఆగి 'అమ్మాయ్! రేవతీ! ఇలారా అమ్మా' అని కేక వేసింది.

నాకళ్ళు తెరుచుకునే ఉండిపోయాయి. గుండెలు దడ దడ కొట్టుకుంటూనే వున్నాయి. ఇప్పుడు నేను లేవగలనా? లేచి పడిపోకుండా నడవగలనా? చేతి కర్ర కూడా లేదే....

మరుక్షణంలో గుమ్మంలో ఆ అమ్మాయి కనిపించింది. ఇరవై అయిదేళ్ళ వయసుంటుంది. తాంబూల చర్వణంతో పండిన క్రింది పెదవిని పంటితో నొక్కిపెట్టి నావంకనే చూస్తున్నది.

నేను చివాలున లేచాను. వేదన, ఇక ఈ వేదన భరించలేను. చుట్టూ కమ్ముకుని వస్తున్న మంటల మధ్య నిలబడ్డట్టున్నది. ఇక్కడ మరోక్షణం ఉంటే ఏం మాట్లాడుతానో, ఏం చేస్తానో, ఏమైపోతానో తెలీదు. పెద్ద పెద్ద అంగలువేస్తూ ఆ సన్నటి సందులోనుంచి నడిచి యివతలికి వచ్చాను. గబగబ మెట్లుదిగి దెబ్బతిన్న పాములా పరుగు వంటి నడక ప్రారంభించాను.

గాలి... చుట్టూ చల్లని తేమగాలి... అయినా శరీర మంతటా చెమటపోస్తున్నది. వొళ్ళు కొంచెం తూలుతున్నది. మళ్ళీ విపరీతమైన దాహం...

కారు స్టార్టుచేసి రివ్వున ముందుకు దూకించాను. రెండు నిముషాలలో వూరి బయటికివచ్చి మెయిన్ రోడ్డు ఎక్కాను. తర్వాత వేగం మరింత హెచ్చించాను. కార్లూ లారీలూ 'సర్రు సర్రు'న దూసుకు పోతున్నాయి. వాటి హెడ్ లైట్లు నా చూపులను చెదరగొడుతున్నాయి. అయినా నేను వేగం తగ్గించలేదు.

ఎంతసేపు కారు నడిపానో తెలీదు. మెయిన్ రోడ్డు పక్కన ఒక సన్నటి మట్టిరోడ్డు చీలి ఎటో పోతున్నది. అటంతా కనుచూపుమేర కటికచీకటి. ఆ రోడ్డు వెంట ఒక యాభై గజాలు కారునడిపి ఒకచెట్టు క్రింద ఆపాను. తర్వాత ఊరికే కూర్చుండిపోయాను. ఆ చుట్టుపక్కల ఎక్కడినుంచో ఏదో పూలవాసన ... అడివి పూలవాసన... ఇది అంతా అడివేనేమో!

నేను కుడిచేత్తో ఎడమ మోచేతి పై భాగాన రుద్దు కుంటూ కూర్చుండిపోయాను. అక్కడ ... ఆ అసహ్యకర మైన పుట్టుమచ్చ చేతికి తగులుతున్నది. అది ఎలా రూపు మాసిపోతుంది? కాల్చుకుంటే పోతుందా? పదునైన చాకుతో అంతవరకు కోసేసుకుంటే పోతుందా ? లేక ఏదయినా యాసిడ్...

అంతలో ఎదురుగా ఒక ముసలమ్మ నెత్తిమీద కుండతో రావడం కనిపించింది. ఆ కుండలో నీళ్ళున్నాయేమో! ఆ ముసలమ్మ దగ్గరికి రాగానే 'కాసిని నీళ్ళు పోస్తావా అవ్వా?' అని అడిగాను.

ఆమె ఆగి 'ఇది కల్లు బాబూ, తీపికల్లు...' అన్నది.

నేను ఉన్నట్టుండి 'ఉండు నాక్కావాలి' అన్నాను.

ఆమె ఒక గ్లాసు తీసి 'ఇది అరవై పైసలు...' అంటున్నది.

నేను మరేమీ మాట్లాడకుండా ఆమె కుండలోనుంచి ముంచి అందిస్తూ వుండగా తాగాను. అయిదారు గ్లాసులు తాగాను. తర్వాత లాల్చీ జేబులో నుంచి రూపాయినోట్లు మూడో నాలుగో తీసి యిచ్చి వెళ్ళమన్నాను. ఆమె కుండ నెత్తికెత్తుకొని వెళ్ళిపోయింది.

అంతలో మళ్ళీ వర్షం మొదలయింది. ఈసారి పెద్ద వర్షం...రాళ్ళతో కొట్టినట్టు పెద్ద పెద్ద చినుకులు. ఆకాశం భయంకరంగా ఉరుముతున్నది...గర్జిస్తున్నది.

నేను వెనక్కు వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాను. అంతలోనే నాకు నిద్రపట్టింది. నిద్ర పట్టగానే కల మొదలు... కలలో మనుషులూ, ఏ యితర ప్రాణులూ కనిపించలేదు. అంతటా మంచు...దట్టంగా పట్టిన పొగమంచు...ఆ పొగ మంచు తెరలలో ఎవరిదో ముఖం... అస్పష్టంగా వుంది. ఎవరిదో తెలియడం లేదు ... కరిగిపోయే మంచుమాత్రం చివరి వరకూ మిగిలింది.